

Йорданъ Йовковъ

Серафимъ

По случай една година отъ смъртта на писателя.

Единъ чудноватъ човѣкъ, нито селянинъ, нито гражданинъ, дрипавъ, окжсанъ, идѣше къмъ Еньовото кафене. Самъ си Еньо, седналъ отъ предъ кафенето на сѣнка, не можеше да го познае кой е. Посрѣдъ лѣто, въ тая страшна жегѣ, тоя човѣкъ бѣше навлѣкълъ дълго зимно палто, като попско расо, на главата му бѣше нахлупено смачкано бомбе, а краката му бѣха обути съ царвули. Но най-често очитѣ на Еня се връщаха върху палтото на непознатия: едно време то ще е било синьо, ще е било отъ единъ платъ, но сега нищо не личеше — орѣфано, разнищено, навредъ продупчено, навредъ кърпено. И между безбройнитѣ разноцвѣтни кърпки най-много се хвърляха въ очи две-три много голѣми, взети сякашъ отъ човалъ или отъ най-проста аба и лепнати както доде, съ едъръ шевъ и избѣлѣли конци.

Човѣкътъ дойде на две-три крачки и се спрѣ. Той разбра, че Еньо не може да го познае и, малко обиденъ, съ подигнати вежди, леко усмихнатъ, остави се да го гледа Еньо и зачака. Той бѣше мършавъ, дребенъ човѣкъ, изгубенъ въ окърпеното палто като въ пашкули. Лицето му бѣше сухо, черно, съ рѣдка черна брада; очитѣ му, както у пианицитѣ или у хора, които не сж

